

Bajka o upovídáném svišti

Krajinou se toulal mladý svišť Bertík. Bylo o něm známé, že každého, koho potkal, hned zapovídal. Jelikož to o něm místní zvířátka dobře věděla, podle toho se také zařídila. Ten, kdo pospíchal, raději se mu vyhýbal. A ten, kdo si chtěl povídat, přímo ho hledal.

Kterých bylo více? Těch, kteří si rádi vyprávěli. A tak si svišť Bertík od rána do večera s někým vykládal. Důležité však bylo, že neuměl jen mluvit, ale také moc dobře naslouchat. Když za ním někdo přišel, sedli si spolu do mechu, na kamení nebo do trávy. Záleželo, kde se právě nacházeli. A dlouze se bavili, o čemkoli jen chtěli. Svišť Bertík si rád povídal o všem, a tak téma záleželo vždy na jeho společníkovi. S čím kdo přišel, o tom vedli řeč, a to zvířátkům moc vyhovovalo. Proto za ním často chodila a ráda se svěřovala. Taktéž ho občas požádala o radu. Stěžovala si však jen vzácně, protože všechna zvířátka v okolí měla spokojený život. Nicméně když měl někdo potíže, většinou to stálo za to. Jenže nikdy v tom nebyl sám. Bertík se vždy přidal na jeho stranu a společně všechny útrapy překonaly.

Stal se jejich věrným rádcem, pomocníkem i důvěrníkem. Na tuto myšlenku ho nejprve přivedla upovídánost. Také to, že má moc rád společnost. Později se však ukázalo, kolik významných zásluh se v jeho konání ukrývalo. Bertík zvířátkům radil, kdykoli nevěděli, co si počít. Usilovně jim pomáhal, s čímkoli potřebovali. Vyšel jim vstříc se vším, s čím chtěli. Vše začal chápat jako velké poslání.

Bertík patřil k nejoblíbenějším zvířátkům široko daleko. To skýtalo své výhody, ovšem také nevýhody. Zvířátka většinou nechtěla, aby to, co mu vyprávějí, říkal někde dál. A tak malý Bertík musel udržet tolik tajemství. Jenže to nebylo vše. Bylo potřeba, aby si pamatoval, co komu řekl. To proto, aby si neprotiřečil. Když ho jeho kamarádi a kamarádky navštívili, vždy začali povídat, kde minule skončili. Byla by ostuda, kdyby vyšlo najevo, že Bertík jejich povídání zapomněl. Museli by mu vyprávět vše od začátku. Jistě by je to nepotěšilo. Někomu by to dokonce mohlo přijít líto. Jiný by se zase mohl naštvat, že ho Bertík neposlouchá. Možná se zdá, že je to lehké, ale byl to opravdu těžký úkol. Zvířátka mu důvěřovala a on věděl, že je nesmí zklamat.

Brzy Bertík znal tolik příběhů, že by je nespočítal. K tomu jejich děje stále přibývaly, protože zvířátka potkávaly stále nové příhody. Proto se stalo nevyhnutelné. Bertík si jejich osudy postupem času přestával nepamatovat tak důkladně jako na začátku. To ho velmi zamrzelo! Díky tomu o sobě začal pochybovat. Čeho se nejvíce bál? Hlavně toho, aby se neprořekl a neprozradil, co nemá.

Avšak čím více přátel za ním přicházelo, tím mluvil méně. Pak začal říkat jen ano či ne. To ho rychle svedlo k tomu, že pouze přikyvoval. Vše došlo až tak daleko, že najednou zcela umkl. Z hovorného sviště se stal zamlklý hlodavec. Zvířátka za ním chodila, ale už to nebylo jako dřív.

Jeden se ptal druhého, jestli neví, co se Bertíkovi stalo. Nikdo nic netušil. Když svišť Bertík nepromluvil pár dní, jeho přátelé si o něj dělali velké starosti. Proto uspořádali tajnou poradou. Nedokázali jen sedět se založenými packami, ale chtěli učinit něco, co by Bertíka zase rozmluvilo. A tak spolu o všem jednali a hledali nějaké řešení.

Měli velkou fantazii, a proto je napadlo tolik věcí, které pro něj mohou udělat. Avšak hlavně usoudili, že nejlepší bude nečinit nic za jeho zády. Nejrozumnější bude jít přímo za ním a vlídně si o tom pohovořit.

„Když jsme za ním přišli jednotlivě, tak jsme neuspěli. Co kdybychom se za ním vydali společně?“ navrhl polní křeček Emil.

„No, ano! Když budeme všichni, máme mnohem větší šanci přesvědčit ho, aby si s námi zase pěkně povídal,“ souhlasili s ním všichni přítomní.

Přítom si uvědomili tu nejdůležitější věc. Nejlepší je, když samy nehledají pomoc, o které si myslí, že mu pomůže. Mnohem šlechetnější je jít za ním a najít pro něj přesně takový druh podpory, jaký právě potřebuje. Přítom mu dokážou, jaký smysl mělo vše, co pro ně doposud dělal.

Rozhodli se, že za ním půjdou. Přidali se všichni, kdo se v okolí právě nacházeli. A koho potkají, vezmou také s sebou. Věřili, že čím více jich projeví zájem, tím větší budou mít šanci uspět. Brzy dali dohromady velkou skupinu. Všichni se vydali přímo za Bertíkem.

Jenže cestou zjistili jednu důležitou věc. K Bertíkovi nemůže mluvit každý. Kdyby se tak stalo, se v jejich sděleních nevyznal. Navíc by všechna ztratila svůj význam. Někdo se musel ujmout slova, aby jejich pomoc byla nejúčinnější.

Ostatní zvířátka však nechtěla zůstat vzadu, a tak spolu učinili čestnou dohodu. V pravou chvíli jim dá drozd Zachariáš znamení. Každý dostane příležitost říct svišti Bertíkovi na povbuzení, cokoli považuje za nedůležitější.

Když za Bertíkem přišlo tolik zvířátek, že ho to neskutečně překvapilo.

„Všichni ti povídají o svých radostech i starostech. Ale ty se nikomu nesvěřil. Chtěli bychom ti říct spoustu věcí. A hlavně tě nenechat osamělého. Pokud tě cokoli trápí, nejsi na to sám. Jsme tu všichni pro tebe, abychom ti pomohli a společně vyhráli,“ prohlásil drozd a byl na sebe pyšný, jak hezky se mu to přede všemi podařilo hezky říct. Svě role řečníka dostal na

výbornou. Všichni po sobě chvilku koukali. Zaskočený Bertík přemýšlel, co má na tak vlídná slova odpovědět. Hlavou mu vířila spousta myšlenek.

„Moc si vážím si, že jste za mnou přišli. Víte, začal jsem mlčet a přemýšlet o svém světě. Od rána do večera jsem jen povídal. Každý potřebuje někdy chvilku klidu. Povídání mne moc bavilo, ale najednou jsem se začal cítit značně unavený.“

„Jistě máš pravdu, Bertíku, odpočinek je důležitý. Ale ty jsi nikomu kolem neřekl, že si uděláš jen prázdniny, a proto se o tebe zvířátka strachují. Jen se rozhlédni, kolik jich je.“

V tu chvíli dal drozd Zachariáš pokyn ostatním zvířátkům. Všichni přítomní mu řekli to nejdůležitější, co měli právě na srdci. Dostalo se na všechny přítomné.

Závěrečného slova se čestně ujal bobr Ota: „Ty jsi stále naslouchal nám, a proto bychom ti to chtěli oplatit. Rádi si vyslechneme vše, co ti leží na srdci.“

Bertík se rozpačitě otáčel kolem sebe a nevěděl, na koho se má dívat dřív.

Po chvíli jim vysvětlil: „Nechtěl jsem od vás odejít.“

„To jsme moc rádi!“ Všechna zvířátka, včele s křečkem Emilem, mu zatleskala.

„Sotva jsem prodral očka, už mne někdo vyhlížel. Spát jsem chodil pozdě v noci. Každému jsem vyšel vstříc, ale cítil jsem, že jsem si toho nabral moc. Byl jsem na vše sám a zvířátek za den přišlo tolik, že bych je marně počítal. A tak jsem zatoužil být chvilku sám. Cítil jsem se jenom unavený. Jen proto jsem se uchýlil na chvilku do ústraní. Věřte mi, že vás mám všechny moc rád. A také vám s radostí pomáhám. Moc mne mrzí, že to vyznělo naopak. Tahle jsem to doopravdy nemyslel. Jen jsem to špatně promyslel.“

„Nás ani nenapadlo, že bys na nás zanevřel. Ale strachovali jsme se o tebe. Už je to lepší?“

„Ano, cítím se mnohem lépe. Chtěl bych vám říct jedno. Jsem moc rád, že jste za mnou přišli a řekli mi tolik nádherných a povzbudivých slov. Vrátili jste mi tím mnoho síly a radosti, kterou jsem přesně teď potřeboval. A taktéž jste mi ukázali něco moc důležitého. Díky vám vím, že má veškeré mé úsilí veliký smysl. Věřte mi, že tohle jsem si vždy moc přál. Za to vám srdečně děkuji. Byl jsem tu pro vás a vždycky budu!“ slíbil jim Bertík, které ho to velmi dojalo.

„Ty jsi pro nás udělal mnoho dobra a to už je maličkost, co jsme pro tebe učinili. Víš, co mne napadlo? Pokud mne to naučíš, rád ti pomohu. Pak tu můžeme být pro zvířátka oba dva a tobě se ulehčí. Kouzlo je jen v tom, že si vše dokážeš dobře rozvrhnout, abys nebyl přepracovaný. Jde jen o to vhodně skloubit chvilky společnosti i samoty,“ poradil mu.

„Také se hlásíme, že se rádi přidáme! Pokud nás přijmeš, budeme velmi potěšeni. Teď budeš mít spoustu dní na odpočinek a užívání si života,“ volali nadšeně další dva pomocníci.

„Opravdu byste chtěli být po mém boku? Pokud by tě bavilo poslouchat zvířecí osudy a být jim dobrým rádčem, jistě bych vás rád všemu naučil. Čím více nás bude, tím více můžeme rozdat pomoci,“ souhlasil Bertík a byl z jejich návrhu nadšený.

Zvířátka byla tak ráda, že mají někoho, za kým mohou jít, když potřebují. A teď mají dokonce na výběr. Zprvu to byl jen úžasný Bertíkův nápad. Upřímně vyplynul z toho, jaký skutečně byl a co dělal rád. Brzy se ukázalo, kolik záslužných skutků učinil pro všechny v okolí. Našel totiž tu nejsprávnější rovinu toho, jak dělat to, co má rád a ještě přitom pomáhat ostatním. Navíc pro ně učinil něco, co ještě nikdo předtím! Zvířátkům v krajině přinesl něco úžasného. Díky němu mohla vždy mít někoho, kdo jim poradí v jakýchkoli nesnázích. Někoho, za kým se mohou přijít vypovídat a najít ten druh pomoci, jaký právě potřebují.

„Vidíš, tuhle otázku jsem si nepoložil. Ale přitom jsem na ně myslel. Začal jsem se jen obávat,“ odpověděl mu.

„Ale čeho?“

Když měl Bertík odpovědět, proč, přišlo mu to jako malichernost. Vůbec nevěděl, co říct. Důvod, proč mlčel, nebyl nijak zásadní. Vše způsobilo jen to, že si přestal věřit. To bylo celé. Najednou si uvědomil, že jeho potíže jsou bezvýznamné.

„Vlastně ničeho,“ řekl mu a hned měl o poznání lepší náladu.

„Zvířátka tě potřebují. Moc jsi jim pomáhal, kdykoli se cítila bezradná. Co si teď bez tebe počnou?“

„Máš naprostou pravdu. Nemohu se dívat jen na to, co prožívám já. Musím vzít v úvahu i to, jak se cítí ostatní. Můj život byl krásný právě proto, že v něm byli oni!“

„Kdepak. Je potřeba, aby bral v úvahu obojí.“

Drozd byl moc rád, že si Bertík vše sám uvědomil. Přitom nejlepší na tom bylo, nepomohl jenom jemu, ale i všem zvířátkům, která si chtěla s Bertíkem povídat. Jak se to dozvěděla, hned za Bertíkem utíkala. Jenže nevrhla se na něj, aby mu hned vyprávěla. Chtěla se s ním jen pozdravit. A přitom mu poděkovat za to, že tu pro ně stále je. Bertík se tak dočkal nádherných chvílí. A nejen on, všichni ostatní je sdíleli s ním. Přitom zapomněli na všechny starosti. A v okolní krajině bylo zase krásně. Možná ještě o něco krásněji.

Jaké poučení plyne z tohoto příběhu? Důležité je vědět, že povídat se nemá ani mnoho ani příliš málo. Všeho má být akorát. To zdaleka není vše. Příběh také dokazuje, že vzájemná soudržnost dokáže vše, co chcete. Významná je vůči jednotlivci, kdy vztah tchoře se zvířátka vyřešil tolik různých nesnází. Jeho dobré rady vždy pomohly, ať se jednalo o malé nebo veliké věci. A když ne navenek, tak vnitřně. Byly jejich oporou, dodávaly povzbuzení,

podporovaly dobré vztahy i chránily jejich čest. Taktéž se ukázalo, jak je dobře, když všechna zvířátka drží při sobě a dokážou se semknout kvůli jedinému, který je právě potřebuje.

Až se jednoho dne dobro, které rozdával do všech stran, spojilo a přišlo za ním. Zvířátka, která ho znala, byla odhodlaná udělat pro něj cokoli. Život každého byl díky Bertíkovi o něco krásnější a ona mu za to byla velmi vděčná. Mohlo se jen zdát, že nic nedostal, ale opak byl pravdou. Měl kolem sebe nespočet zvířátek, která ho upřímně milovala. A to byla ta největší odměna.